

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: O petdesetletnici vladanja Nj. Veličanstva, presvetlega cesarja Franc Jožefa I. — Rovski: Čebele ob 50letnici cesarjevi. — Jan. Jurančič: Kdo zamore biti čebelar? — Ant Žnidarsič: Naše čebelarjenje. — Raznoterosti. — Inzerat.

O petdesetletnici vladanja Nj. Veličanstva, presvetlega cesarja Franc Jožefa I.

Sleherni izmed naših častitih bralcev pač dobro ve, kak praznik se je obhajal dne 2. decembra t. l. Vsi stanovi so delali že zdavnej prej načrte, kako bi poslavlili ta znameniti dan, ter dali na najprimernejši način dušek svojim lojalnim čutilom. Toda pozdravili nismo tega veličastnega dne sè šumnim vese-

ljem in preki-pečo radostjo, kajti pred nekaj tedni šele le obiskala cesarsko hišo pretresljiva žalost — in kadar žaluje naš cesar, žalujejo z njim vsi Njegovi udani narodi — samo zvesta ljubezna razvnela je s podvojeno silo vse milijone udanih avstrijskih src, da je iz njih vzplamtela zahvala pre-milemu vladarju

za vso očetovsko skrb, s katero nas je osrečeval pol stoletja. Kdo more vredno popisati, kaj vse je storil dobrega v tej dolgi dobi za vso državo? Kot pravičen in miroljuben vladar ni iskal drugih dežel in kričeče bojne slave, le kadar je bilo treba braniti svojo last, prijel je za meč, a takrat s trdno roko, in nikdar naša vojska iz viharja prišla še brez slave ni. Njegov smoter je bil plemenitejši: mir z drugimi državami, blagostanje Njegovih dežel in sreča vseh Njegovih državljanov. Zato pa tudi na vsem svetu menda ni vladarja, ki bi ga podaniki tako pristrčno ljubili, kot ljubijo Njega — „cesarja miru“. Odkrili so Mu to ljubezen in zvestobo z brezštevlnimi izrazi, bodisi brzojavno, pismeno, ali z deputacijami, in v trajni spomin jubileja Njegovega se je storilo veliko za dobrodelne namene.

In zdaj berimo v naslednjem pismu, katero je pisal naš cesar lastno-ročno svojim narodom, kako ceni njih udanost, ljubezen in zvestobo, kaj je bil cilj in uspeh Njegovega petdesetletnega vladanja in kako pri srcu Mu je naša prihodnjost:

Ljubi grof Thun!

Milost Vsemogočnega mi je podelila srečo, da sem doživel petdeseto obletnico tistega dne, ko sem zasedel prestol Svojih pradedov. Pobožnega srca sprejemam ta redki dar nebeški, in resno se oziraje nazaj na dolgo, usodepolno dobo, se zahvaljujem Božji previdnosti, da je rasla moč in veljava države, da je napredovala blaginja in prosveta Mojih narodov, s čimur so se plačale skrbi Mojega poklica.

Dasi je moral preiti ta spominski dan brez hrupne radosti in brez svečanega sijaja, vendar za Mene ni ostal brez tihega veselja in čistega zadoščenja. Znova sem sprejel neštete dokaze presrčne udanosti, in na novo se je utrdila vez, ki veže Mene in Moj rod nerazdružno z Mojimi narodi.

V neštetih dostojnih in ginljivih izrazih, ki so vzklikali naravnost iz svobodne volje ljubeče narodove duše, se je slavil spominski dan v vseh deželah, pred vsem v Mojem ljubljennem glavnem in stolnem mestu Dunaju.

Za najlepše čaščenje pa sem čutil, kako krasno se je razodevala dobrodelna ljubezen do bližnjega, najginjivejša in Mojemu srcu najdražja je bila udanost, da je nedogledna vrsta javnih združeb, zasebnih družčin in posameznikov rahločutno se oziraje na Moje želje in daleč presegajoč Moje pričakovanje, slavila ta dan s plemenitimi deli dobrotnosti, ki bodo še v daljni bodočnosti delila siromakom v stiski in sili obilni blagoslov.

Vsem, ki so tako z dejanjem in z besedo, v ljubezni in zvestobi složno delovali, izrekam globoko ginjen Svojo cesarsko zahvalo. Jaz molim k Bogu Vsemogočnemu, da blagoslovi Moje zveste narode in jih obdari za vso tolažilno ljubezen, s katero so me obdajali v teh dneh svečanega spomina, in iskreno prosim Boga za milost, da vidim večer Svojega življenja ožarjen z neskalsjeno srečo Svojih narodov.

Naročam Vam, da javno razglasite to Mojo zahvalo.

Franc Jožef s. r.

Na Dunaju, dne 8. decembra 1898.

Thun s. r.

Čebele ob 50letnici cesarjevi.

Bil je krasen večer majnikov. V našem novem ulnjaku je nocoj ne- navadno gibanje in življenje. Kaj bi utegnilo pač temu biti uzrok? — Ej, čebelica pride daleč po svetu! Jedna je zvedela, da vladar domovine obhaja svojo 50letnico, odkar je zasel prestol. Brzi sel ponese veselo vest brž kraljici-matici. Takoj zbere le-ta svoje ljudstvo ter mu naroča :

»Priateljce drage, mir!
 Ponehaj v slavnosti prepir.
 Ker v Avstriji prebivamo,
 Nje polja med uživamo,
 Satje tu svoje stavimo
 Je treba, da proslavimo
 Ta redki in slavnostni dan,
 Kij vsak slavi ga Avstrijan:
 Poslanke k Njemu brž pošljimo,
 Častitke svoje mu zročimo.
 Zato, čebele, poletite
 Iz kraja v kraj ta glas nesite!«

Da ste videli sedaj to pripravlanje in brenčanje, to likanje in kinčanje v panjovih! Pa tudi skrbi se ni manjkalo. Treba je bilo misliti in premiš- ljevati, kako o svečanosti zastaviti besedo, vredno velikega carja. Nocoj je prišla zaželjena ura. V najlepši prazniški opravi se zbero naše znanke v „Narodnem domu.“ Tu je bilo že vse po koncu. Gospa gostilničarka „Vinska trta“ je švigala iz kota v kot; pripenjala je zelena zagrinjala k durim in oknom, kamor pa sama ni mogla doseči, tje se je popel njen kosmati kletar „Hmelj“. Ko je bilo to v redu, prižgale so nebroy lučic kresnice ali sveto- janski hroščeki. To vam je bila razsvetljava, da je bilo veselje! Da brez godbe ne sme biti, je umevno. In res so se že pripeljali gg. muzikantje: Komar z goslicami, Hrošč (keber) z brenčečim basom, poljski Cvrček (muren) pa je tiščal trobento pod pazduho. Nestrpno so pričakovali gostov. Ti so vže dohajali. Izbrali so si za svečanost vsi narodno nošo, vedoč, kako jo čisla njih vladar. Prišla je kranjska čebela v priprosti, a okusni janki sive barve, z mičnimi belimi pasovi; zdaj prišumi prevzetna nemška čebela, ogle- dujoč se z dopadajenjem v šumeči črni svili; precej za njo, vsa v zlatu in s sabljico na strani pripleše vročekryna Italijanka. Pogrešal nisi seveda tudi ciperske sestričine, vse opremljene z zlatimi zvezdami in zaslužnimi križci; tudi podložnice iz Bosne in Hercegovine so se prišle poklonit in zahvaljevat za rešitev izpod turškega jarma.

Tedaj stopi pred lepo okrašeno cesarjevo podobo (ob strani so držali v krepeljcih zastave: črno-rumene cesarske so imeli Grobarji, in slovenske belo-modro-rudeče razni solnčni hroščeki in bliščeči metuljčki) prva govornica, lahkokrila Italijanka ter govori z živahnim poklonom :

»Prejasno naše je nebo,
 Naj taki dnevi Ti teko;
 Zvestoba naj, ljubav povsod
 S Teboj nas veže, naš Gospod:

Da car in ljudstvo mnogo let
Avstrijski krasni vlada svet!«

Za njo se približa rujava Nemka v priprosti, skromni opravi češ:

»Pred prestol Tvoj stopila bom
Čestitko Ti zročila bom;
Ti naš si bil in naša čast,
Hranile bomo Tvojo last;
Cesarstvo vedno branimo
Zvestobo v veke hranimo!«

Z lahkim poklonom se približa hči Hercegovine ter spregovori:

»Od turškega jarma Ti rešil si nas,
V nešteti nadlogah utešil si nas,
Zato naj Ti slava in hvala doni
Doklér naš junaški narod živi!«

Za njo pribrenči vsa v blesku ciperska čebela ter de se sladkim glasom:

»Rado v greh se mi prišteva,
Da ljudi jaz rada pičim,
Kjer pa svit ljubezni seva
Z njo se tudi rada dičim.
Zate, car, vse v njej gori,
Avstrija naj zmer živi!«

Skromno, vendar veličastno nastopi zadnja voščilka, po svetu radi svoje pohlevnosti znana kot „čebela brez žela“, ki govori z milim glasom:

»Znaš lepoto kranjske zemlje,
Njenih znaš sinov ljubav:
Nogradov jo krog objemlje,
Čuva dom ji naš Triglav;
Jezer čudeznih modrino
Naših dev ljubko milino
In zvestobo našo znaš,
Da — kje narod tak imaš,
Da srcé, blago in kri
Vsak trenotek ti dari?
Kot nebeške naše gore
Osvetljene v svitu zore
Naj se orel dviga Ti
Narod naš naj vžiga Ti,
Naj Ti sreča zmer blesti
Kot ljubezen v nas gori!«

Koncu čestitk zagodejo navdušeni godci cesarsko himno; vsa tisočerna družba ostane ter spremlja godbo s petjem, proste delavke s svojimi krilci vzamejo višje glasove, trotje pa pridevajo z bučečim basom.

Za tem je bila skupna večerja v „Čebelnem dvoru“, kjer so čebele strežnice nalivale čaše gostom z medenim šampanjcem, in se šibile mize najboljših medenih slaščic in kolačev. Mene pa niso vabile. Rovski.

Kdo zamore biti čebelar?

(Spisal Jan. Jurančič.)

Odgovor na to vprašanje bil bi dozdevno prav kratek: Vsak človek, ki ima s čebelico veselje ter ni telesno posebno poškodovan ali nesrečen, brez ozira na stan in spol, se lahko peča s čebelorejo.

Nekdanji slavni avstrijski čebelar, pl. Ehrenfels, imenoval je čebelorejo: „poezijo (pesništvo) kmetijstva“; jaz bi jo pa imenoval „kmetijsko akademijo“, kajti čebeloreja zahteva v najnovejšem času vsekako neko gotovo stopinjo inteligence ali znanstvene podlage in še razven tega vedno nadaljevanje v učenju in študijah. Ako pomislimo natančneje, je čebeloreja v resnici lepa, prijetna, takorekoč častna stroka kmetijstva. Vsak pameten in zaveden človek čebelico rad ima ter jo nekako spoštuje. Da čebeloreja nikoga ne osramoti, je dokaz to, da so med čebelarji zastopani, rekel bi, vsi stanovi celega sveta; od cesarske in kraljeve krone do beraške palice, vse stanove spremlja pridna čebelica. V potrdilo bodi omenjeno, da ravno nepozabljiva rajna svetla cesarica Elizabeta bila je osrednjemu društvu za čebelorejo v Avstriji pokroviteljica (zaščitnica); in sl. cesarica Marija Terezija zanimala se je dokaj za čebelorejo ter je izdala več člankov postave v varstvo čebelarstva; mnogo velikašev, grofov in baronov, kakor tudi visoke osebe c. in kr. vlade najdemo med čebelarji. Toraj nikdo izmed pametnih ljudij se ne sramuje nedolžne čebelice; saj zavzema ona gotovo tudi prvo in najvažnejšo stopinjo med žuželkami.

Da mi glede stanovskih razmer kaj na dolgu ne ostane, hočem omeniti še nek slučaj iz najnižjih krogov. Bil je nek ubožec, ki je lazil od hiše do hiše ter živel le o miloščini. Slaba se mu je godila, ker niti tega posla ni mogel dovoljno opravljati, kajti bil je svoje dni v vojski poškodovan. Marsikateri dan sijalo mu je solnce že visoko, ko še ni vedel, kje je njegov zajutrek; kakor tudi mnogokrat odzvonila mu je „zdrava Marija“ brez večerje. Nekega vročega dne vleže se truden pod senčnato drevo k hladnemu studencu, da bi povžil ondi košček kruha ter popil požirek hladne vode. Ko prične svojo borno južino, ga hkrati vznemiri nek šum. Gleda in posluša, šum prihaja vedno bliže in zdajci je okoli njega polno čebel. Pa glej, predno se prav zavé, kaj se godi okoli njega, že se vseda roj v njegov hrbtni koš, kojega je berač zraven sebe na trato položil. Nekaj časa premišljajoč, kaj početi, reče slednjič: Naj se zgodi, kakor rado; ker me je ta nedolžna stvarica tako nenadno obiskala, hočem ji oskrbeti bivališče. Berač vzame polagoma koš z rojem na rame, ga nese k znancem ter izprosi ondi toliko prostora, da si vsadi tega prišleca v panj. Na to berači še dalje, vendar čedalje po redkeje, ker hodi skrbno pogledovat, kako se godi roju. Tako je dobival leto za letom nekaj več dohodkov od čebel, koje so se mu vrlo obnesle in število panjev pomnožile; v nekaj letih bil je tako srečen, da je zamogel beraško palico popolnoma odložiti. Zgodbica je sicer čudna, vendar ni nemogoče, da bi se omenjenemu revčku ne posrečilo v par letih dobiti iz čebeloreje toliko, da bi se zamogel pri prostih ljudeh s tem doneskom preživeti, akoravno morebiti skromno, vendar pa bolj zadovoljno, kakor prej z beračenjem.

Čeravno najdemo tedaj čebelico od krone do beraške palice, vendar zdijo se mi nekateri stanovi za to posebno poklicani, drugi pa več ali manj sposobni.

(Dalje prihodnjič.)

Naše čebelarenje.

(Piše Anton Žnideršič.)

Zlasti novincem je treba z vso vnemo priporočati, da se drže ene mere; kolikokrat smo vže videli, da se je marsikateri dal od bolj izkušenega čebelarja zavesti, naj zavrže svojo, ter se poprime njegove mere, ravno tako priporočal mu je potem, ko se je poprijel te mere, zopet drugi drugačno mero in tako vidimo na marsikaterem čebelnjaku različne mere. Kake neprilike se čebelarjem z več merami gode, pozna tisti, ki jih ima. Jaz čebelarim z nemško normalno mero; lastna skušnja dovedla me je do spoznanja, da je naš kranjski panj z nemško normalno mero premajhen. Izdelal sem si potem nemške pokončne ali Berlepšove panje, pri katerih sem upeljal cele okvirčke. Ti celi okvirčki so v svitlobi $21 \cdot 1 \text{ cm}$ široki in $35 \cdot 8 \text{ cm}$ visoki, imajo toraj $7 \frac{1}{2} \text{ dm}^2$ svitlobe. V tak panj stavim 10 do 12 celih okvirjev za vališče in 10 do 12 polokvirjev za medišče. Uvidel sem, da se čebele dosti bolj ugodno razvijajo v velikih panjih s celimi okvirji. Imam pa tudi ležeče panje s celimi okvirji, kateri se od zgoraj odpirajo. V teh panjih je čebelarenje mnogo lažje in pripravnejše. Teorija, katero uči Gerstung, o velikih panjih, veliki meri, močnih čebelnih rojih, o panjih, ki se od zgoraj odpirajo, zdi se mi popolnoma umestna, in ni čuda, da se je Nemci vedno bolj oprijemajo. Mož govori s prepričanjem ter vsako trditev stvarno dokazuje, iz ugovorov nasprotnikov pa je uvideti, da ne moreje svojih protidokazov stvarno potrditi. Jaz sicer ne morem o njegovi meri soditi, ker je nisem še preskusil, kar sem pa zadnji čas o njej čital in kar sem deloma tudi sam z nekoliko manjšo mero dognal, potrjuje me v veri za njegovo teorijo. Ako hočemo naše čebelarenje priversti do dovršenosti, ne smemo se ozirati na sedanje stanje, ako ima naš kmet majhno mero, ne smemo zaradi tega pri tej ostati. Ne zdi se mi toraj umestno, da se v tem listu priporoča ameriški panj, kateri ima isto mero, kot je nemška normalna to je $7 \frac{1}{2} \text{ dm}^2$. (Splošna nemška normalna mera enotnih okvirčkov je $17 \times 22 \cdot 5 \text{ cm}$. Op. uredn.)

Ako Nemci svojo mero radi tega opuščajo, ker jim je premajhna, bilo bi vendar največje nazadnjaštvo, ako jo mi za njimi pobiramo. Ako drugi narodi določujejo najmanjšo mero na 10 dm^2 , — to so namreč novejša določila, — moramo i mi ta določila kot merodajna sprejeti. Iz vseh krajev različnih dežel dohajajo povsem ugodna poročila o Gerstungovi meri. Jaz mislim, da se bodo sčasoma vsi čebelarji Avstrije zjediniili za to mero in radi tega bilo bi povsem umestno, da se jo mi takoj v začetku poprimumo.

Da je ameriški panj bolj enak našemu, je verjetno, a kaj pomaga, če ga bodemo morali sčasoma zavreči. Saj se lahko tudi čebelarji z Gerstungovim panjem brez medišča, in mesto pravnega medišča poveznemo kakoršenkoli nastavek. Mi sprejmemo samo napredno čebelarstvo, a napredovali bodemo le, če ne nazadujemo. —

Dostavek uredništva. — Priporočali smo amerikanski panj s povprečnimi satniki zato, ker je po obliki najbolj podoben našim navadnim panjem in pa zato, ker je ta panj ceneji kot Gerstungov. V Nemčiji so se v nekaterih krajih amerikanci zelo razširili in čebelarji so se z njimi posebno dobro pohvalili. Pripomniti pa je, da takrat, ko so jih vpeljali, Gerstungovih panjev še niso poznali, kajti v tistem času je Gerstung še poskušal in popravljaj svoj panj, ter ga piikrojeval na podlagi bistrega opazovanja naravnemu razvitku čebel. Ko je stopil ž njim pred čebelarje, so mu ga kritikovali ti ugodno, a drugi zopet neugodno. Treba je bilo toraj panj poskusiti in to so storili Gerstungovi prijatelji, pa tudi nasprotniki. Med tem, ko je teklo za pro in contra mnogo črne krvi, razvijale so se čebele v novih panjih prav po tistih naravnih čebelnih zakonih, kot jih je znanstveno in teoretično opisal Gerstung v svojih spisih, ki so biseri in višek čebelarke književnosti. Posledica temu je morala biti ta, da si je pridobil Gerstungov panj veljavo in zdaj se jih je napravilo v Nemčiji v raznih tovarnah lansko leto 15.000, beri petnajst tisoč, ki se pošiljajo na vse kraje, a premnogo le kot uzorci, po katerih jih ponarede potem zopet na tisoče domači mizarji. V trgu Vacha v Turingiji je porabil samo jeden izdelovatelj slamnatih pokrovcev, kakoršne ima Gerstungov panj za zimo zgorej in zadej, 300 (tristo) meterskih centov slame. — Prav ima naš dopisnik, napredni čebelar gospod Žnidersič, če meni, da se bo racijonelna mera splošno razširila, pa tudi to ima deloma prav, če graja naše postopanje, da smo priporočevali amerikske panje, povdarjamo pa v svojo obrambo, da smo hoteli našim čebelarjem le na ceneji način obuditi ljubezen do panjev s premakljivim delom in smo ravno ameriksanski panj priporočevali, kot že omenjeno, tudi zato, ker je našim najbolj podoben, pa tudi zelo praktičen in dober. Baron Rotschütz trdi v svojem delu „Bienenzuchtsbetrieb“, da se nahaja samo v Nemčiji in Avstriji 500—600 različnih mer okvirčkov, in res bi bila prava dobrota za čebelarje, da bi imeli vsi le eno mero okvirčkov, a če bo kdaj to, bo najbrže le racijonalna Gerstungova t. j. 25×40 cm. Velicega pomena, da se poprimemo racijonalne mere bi bilo posebno za nas, ker cena bi se našim čebelam zdatno zvišala, če bi bili v stanu pošiljati drugam, kjer je ta mera že razširjena, čebele z zalego in medom v omenjenih satnikih, kot pošilja Gerstung svoje čebele v daljne kraje. V čisto priprost, iz tankih in neposkobljanih deščic zbit zabojček, ki ima na dnu mrežast dušek, obesi 5, 7, 9 ali 11 satnikov, jih nekoliko pritrdi, ter jih, mesto z deščico, pokrije z redkim platnom. Panjev toraj ni potreba prodajati, ampak samo okvirčke s čebelami in delom — samo živino, hlev pa ostane. Tako stoji panj lahko več desetletij na svojem prostoru, in čeravno je precej veljal, se kmalu izplača. Sicer pa tudi ne potrebuje prav vsak panj medišča, kot tudi v najboljši letini ne potrebuje vsak domači panj škatlje ali vrha in marsikak praktični čebelar si bo omislil bolj priprosto izdelane in zato tudi ceneje panje, samo mera okvirčkov mora biti zelo natančna. Opis Gerstungovega panja sè sliko priobčimo začetkom prihodnjega leta. —

Raznoterosti.

Kaznovana goljufa. O priliki potovanja bral je urednik tega lista v nekem berlinskem dnevniku (Berliner Intelligenzblatt od 4. junija t. l. št. 150), da sta bila trgovca Henrik Winkelmann in Friderik Bode v Hamburgu zavoljo popravljanja in ponarejanja medu kaznovana vsak po 800 mark, oziroma po 80 dni zapora. — Urednik, in z njim še marsikak čebelar jima pa privošči obojno kazen, in ko bi bil on sodnik, bi bili preubogi taki kupci in medarji, ki med najslajši dar božji mešajo zalego in razne gnjusne sirupe; take packe so vzrok, da dandanes med nima tiste veljave, kot jo po vsej pravici zasluži. Kmalu bi bilo drugače, ko bi se z nepoštenimi medarskimi lopovi prav eksemplarično postopalo.

Kaj premore roj? Umen čebelar pripoveduje v „Lipskem časopisu“: Radi poskušenj sem imel jeden panj vedno na decimalni tehtnici. Ta panj mi je dal letos 30. maja roj. Tehtal je roj gol 2 *dk* menj nego 3 *kg*. Ta roj sem postavil na mestu izrojenca; dobil je torej še precej njegovih čebel, vendar o kakem orjaškem roju le še ni bilo govora. Roju sem dal v panj (bil je dvonadstropen) spodaj 10 okvirjev s satnimi začetki, v 2. nadstropje pa 10 popolno izdelanih okvirjev. Prišla je glavna paša na travnikih in gozdih in kakih 50 akacijah, ki so jih mogle moje čebele doseči. Sledečih 14 dni je bilo krasno vreme in čebele so lahko pokazale, kaj znajo. Moj panj je postal prvih 10 dni (3 so bili deževni) 12 $\frac{3}{4}$ *kg* težji. Vrhunec svoje pridnosti je dosegel 8. rožnika, zvečer je kazala tehtnica za 3 $\frac{1}{2}$ *kg* večjo težo od zjutraj. To smemo imenovati orjaško delo roja, ki bi ga ne bil prekosil niti noben izrojeni plemenjak. Iz tega razvidimo vrednost rojev, ki pridejo neposredno pred dobro pašo.

Udnina in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Francišku Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.

Prvi češki čebelarški zavod

Vaclava Švarca v Kolči

(pošta in postaja proge Praško-Ducheovska Koleč, Češko.)

Priporoča česke normalne dvo- in trinadstropne ulje, Dzierzonov dvojček, ameriški ulj Langstrothov, češki ulj „Kapucin“, slamnati valjar z nastavkom, metalnice za dva in štiri okvirčke, topilnike za vosek, valjaste in kovinske stroje za izdelovanje umetnih medsten, medstene, čebelarške kape in druge čebelarške potrebščine. — Žive čebele pošilja domače, kranjske, slavonske, laške in stepne. Med in vosek. Koledarje češko-slovanskih čebelarjev za l. 1894 do l. 1898, samozaložba. Čebelarške liste in spise.

Cenik zastoj in franko. — Izvoz v dežele slovanske.

☞ Lastno izdelovanje. ☜